

1. Hon att gråta; Af jord och himmel hjelp hon
 ber, Med bleka kinder wåta. Allt folk till kyr-
 kan skulle gå; Så gruslig syn de undra på, Och
 Presten det förkunna.
 15. Wid slutad mesa Presten går Att sielf
 det under skåda; Han ser hwar synderffan hon
 står, Och kan sig intet råda; Om hjelp hon tig-
 ger hwarje man: De bjuda till; men ingen kan
 Des fot från marken röra.
 16. Den Presten rådde henne till, Att allwar
 bättring göra, Bekänna synden, ty då will Gud
 arma syndar'n höra. Hon ropte då: jag usla
 barn Har sielf mig snärjt i syndens garn; För
 tjensten jag nu lönas.
 17. Guds ord jag aldrig älskat har, Hwad
 Presten sagt, föraktat; Bedröfwat både mor och
 far, Werldslusta esterraktat. Guds gåfwors
 misbruk war min lust; Nu måttas jag af qwal
 och pust, Och sådant allt med råtta.
 18. I menniskor, som på mig se! Låt detta
 eder låra: Att man bör Gudi dyrkan ge, För-
 äldrar skall man ära; Fly högmöd som en rot
 till allt, Som görs emot hwad Gud befallt:
 Bli'n af min ofärd wisa.
 19. Knappt kunde hon de sista ord Med bru-
 ten röft framföra, För än den eljest fasta jord
 Begynte sig att röra: Hon knäppte då sin hån-
 der hof, Och sjönk så neder i den grop, Som
 henne strapt betäckte.
 20. O menniskor! betänken er: Högfärden lå-
 ten fara; Ty synden, hwar I honom ser, Han
 är en farlig snara. Låt Pigans ofärd skräm-
 ma er Från synd och stolthet mer och mer, Om I
 will himlen ärfwa.

1. Hon att gråta; Af jord och himmel hjelp hon
 ber, Med bleka kinder wåta. Allt folk till kyr-
 kan skulle gå; Så gruslig syn de undra på, Och
 Presten det förkunna.
 2. Den Presten rådde henne till, Att allwar
 bättring göra, Bekänna synden, ty då will Gud
 arma syndar'n höra. Hon ropte då: jag usla
 barn Har sielf mig snärjt i syndens garn; För
 tjensten jag nu lönas.
 3. Guds ord jag aldrig älskat har, Hwad
 Presten sagt, föraktat; Bedröfwat både mor och
 far, Werldslusta esterraktat. Guds gåfwors
 misbruk war min lust; Nu måttas jag af qwal
 och pust, Och sådant allt med råtta.
 4. I menniskor, som på mig se! Låt detta
 eder låra: Att man bör Gudi dyrkan ge, För-
 äldrar skall man ära; Fly högmöd som en rot
 till allt, Som görs emot hwad Gud befallt:
 Bli'n af min ofärd wisa.
 5. Knappt kunde hon de sista ord Med bru-
 ten röft framföra, För än den eljest fasta jord
 Begynte sig att röra: Hon knäppte då sin hån-
 der hof, Och sjönk så neder i den grop, Som
 henne strapt betäckte.
 6. O menniskor! betänken er: Högfärden lå-
 ten fara; Ty synden, hwar I honom ser, Han
 är en farlig snara. Låt Pigans ofärd skräm-
 ma er Från synd och stolthet mer och mer, Om I
 will himlen ärfwa.

GS 1669

Ennen mycket wackra

W i s o r.

Den Första:

Statt stilla, du Glicka! och se dig
wål före, ic.

Författad och afsjungen i Fångellet af Pigan
Brita Olsdotter, natten förrän hon ut-
fördes till afsträfsplatsen bredwid Wägnäs-
lösa Gåstgäwaregård i Småland.

Den Andra:

Pigan, som trampade på Brödet.

Jönköpning,

tryckt hos J. A. Björk, 1853.

hon att gråta; Af jord och himmel hjelp hon
 ber, Med bleka kinder wåta. Allt folk till kyr-
 kan skulle gå; Så gruslig syn de undra på, Och
 Presten det förkunna.

15. Wid slutad mesa Presten går Att sielf
 det under skåda; Han ser hwar synderffan hon
 står, Och kan sig intet råda; Om hjelp hon tig-
 ger hwarje man: De bjuda till; men ingen kan
 Des fot från marken röra.

16. Den Presten rådde henne till, Att allwar
 bättring göra, Bekänna synden, ty då will Gud
 arma syndar'n höra. Hon ropte då: jag usla
 barn Har sielf mig snärjt i syndens garn; För
 tjensten jag nu lönas.

17. Guds ord jag aldrig älskat har, Hwad
 Presten sagt, föraktat; Bedröfwat både mor och
 far, Werldslusta esterraktat. Guds gåfwors
 misbruk war min lust; Nu måttas jag af qwal
 och pust, Och sådant allt med råtta.

18. I menniskor, som på mig se! Låt detta
 eder låra: Att man bör Gudi dyrkan ge, För-
 äldrar skall man ära; Fly högmöd som en rot
 till allt, Som görs emot hwad Gud befallt:
 Bli'n af min ofärd wisa.

19. Knappt kunde hon de sista ord Med bru-
 ten röft framföra, För än den eljest fasta jord
 Begynte sig att röra: Hon knäppte då sin hån-
 der hof, Och sjönk så neder i den grop, Som
 henne strapt betäckte.

20. O menniskor! betänken er: Högfärden lå-
 ten fara; Ty synden, hwar I honom ser, Han
 är en farlig snara. Låt Pigans ofärd skräm-
 ma er Från synd och stolthet mer och mer, Om I
 will himlen ärfwa.

